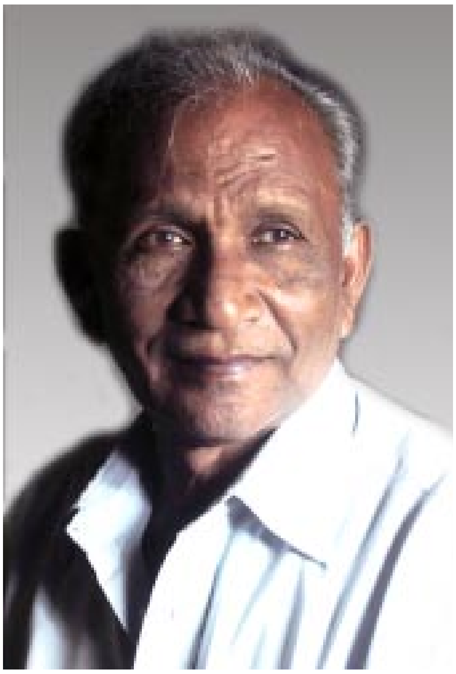

కొడవటికంటి

సాక్ష్యము

2000 సంవత్సరము జనవరి 10వ తేదీన నా కళ్ళు పచ్చగా ఉన్నాయని నా భార్య చెప్పింది. మా యింటికి దగ్గర్లో ఉన్న రాంబాబు డాక్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్ళాను. 2 శాతం మాత్రమే ఉంది అని మందులు వ్రాశారు. పది రోజుల్లో నయమయింది.

ఫిబ్రవరి 8న నా భార్య మరలా నా కళ్ళు పచ్చగా ఉన్నాయిని చెప్పి ఆసుపత్రికి వెళ్లమంది. పసికర్లు వచ్చిన వాళ్లంతా భయపడి చస్తారు. డాక్టరు దగ్గరకు పోతే కఠినమైన భోజన ఆంక్షలు పెట్టి మజ్జిగ మాత్రమే త్రాగి ఉండాలని అంటారు. శరీరంలోని జబ్బును ఎదుర్కోటానికి శక్తి ఆహారంలో వస్తుంది. అదే తగ్గిపోతుందులే అని డాక్టరు దగ్గరుకు వెళ్లకుండా, పథ్యం చేయకుండా నెల రోజులు వున్నాను.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం నా స్నేహితుడు గవర్నమెంటు హాస్పిటల్లో కంటి వైద్యుడైన డాక్టరు మురళి వచ్చి, నా కళ్ళు చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు. నెల రోజుల నుండి నువ్వు నన్ను చూడటానికి రాలేదు. సంగతి ఏమిటో కనుక్కుందామని వచ్చాను అన్నాడు. వెంటనే ఆయన బండి మీద గవర్నమెంటు హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళి నన్ను చేర్పించాడు.

ఒక నెలరోజులు అక్కడ ఉన్నాను కాని ఏ మాత్రం నయం కాలేదు. నా తమ్ముడు జోషి ఇంటికి తీసుకొని వచ్చి స్టేషన్ దగ్గర వున్న చలపతి అనే నాటువైద్యుని పిలిపించాడు. ఆయన నెల రోజులు వైద్యం చేశాడు. ప్రతిరోజు గంధం నూరించి ముద్దలు మింగించే వాడు. ఇంకా ఏవో చూర్ణాలు మింగిం చాడు. కడుపు రోజురోజుకి పెరిగి పెద్దదై ప్యాంటు వేసికోలేక పోయాను.

మా ప్రక్కింటి వెంకటేశ్వర్లుగారింటికి వెళ్ళాను. ఆయన నాతో మాట్లాడుతూ ‘ఇవన్నీ ఏమీ పనిచేయవండీ, ఇంకొల్లు పోయి కాల్పించుకుంటే తగ్గిపోతుంది, ఆదివారం వెళ్దాము’ అన్నాడు. ఆయన ప్రక్కనే కూర్చున ఒక డాక్టరు ‘అదంతా ఎందుకు ఆదివారం లోపల నయం చేస్తాను, మా హాస్పిటల్‌కి రండి’ అన్నాడు. సరేనని ఒంగోలులోనే వున్న ఆయన హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి రక్తపరీక్ష చేయించుకున్నాను. ఒకటిన్నర నెల మందులు వాడాను. అయినా ఏమీ నయం కాలేదు.

అక్కడ నుండి నల్లూరి నర్సింగ్ హోమ్‌కి వెళ్ళాను. అప్పటికి నాలుగు నెలలు గడిచిపోయాయి. నర్సింగ్‌హోమ్ వారు ఒక నెల మందులు వాడి మద్రాసుకాని హైదరాబాద్‌కానీ అపోలో హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళండి ఇక్కడ నయంకాదు అన్నారు.

కాని నేను ఆ ప్రయత్నమే చేయలేదు. అపోలోకి వెళ్ళా లంటే ఎంత తక్కువ అయినా 50 వేలు అవుతుంది. నేను అప్పు చెయ్యను, చందా అడుగలేను. అప్పటికి నాకు 60 సంవత్సరాలు. సగం ప్రపంచం తిరిగాను. స్వదేశంలో ముప్పా తిక భాగం చూశాను. ఆరు నవలలు రాశాను. 9 మంది పిల్లలు వున్నారు. వారందరూ పెద్దవాళ్ళయి ఎవరి కాళ్ళమీద వాళ్లు బ్రతుకుతున్నారు. ఇంక నేను చనిపోయినా అంతగా బాధపడే వాళ్ళు ఎవరూ లేరు. అప్పుచేసి చచ్చిపోతే ఎంత అసహ్యం?

మా తమ్ముడు జోషి తన కారు ఇచ్చి కొద్దిగా డబ్బు ఇచ్చి హైదరాబాద్ పంపించాడు. ఆ డబ్బుతో అపోలో గేటు వద్దకు కూడ పోలేము. హైదారాబాద్ నుండి తిరిగి వచ్చిన తర్వాత ఇంకా బలహీనమయ్యాను. ఇంట్లో మనుష్యులు ఒక ప్రక్క పిలిస్తే ఇంకొక ప్రక్కకి పోతున్నారు. అయిదు నెలలు మంచంలో వున్నవారు ఎవరైనా అప్పులకు బరువే. ఇందులో అబద్ధం ఏమీ లేదు. నేనైనా అంతేకదా! చనిపోయిన మా అమ్మ గుర్తుకు వచ్చేది. రాత్రులు పెద్దగా అరిచేవాడిని. మా అమ్మ వెళ్లిపోయి హాయిగా వుంది. మా నాయన అమ్మ ఇద్దరు ఏ రుగ్మత లేకుండా హాయిగా వెళ్లిపోయారు. ఇప్పుడు నా కడుపునిండా కత్తులు వున్నట్లుగా ఉండేది. అటు కదిలినా ఇటు కదిలినా విపరీతమైన నెప్పి.

నా ఆఖరి కుమారుడు నతనయేలు బెంగుళూరులో యూత్ మినిస్టరుగా పనిచేస్తున్నాడు. అతను బెంగుళూరు నుండి వచ్చి హైదరాబాద్ వెళ్దాము రా నాన్న అని నన్ను బలవంతము చేశాడు. అపోలోకి వెళ్ళి పరీక్ష చేయించుకొని వచ్చేద్దాము అక్కడ చేరవద్దులే అన్నాడు.

నాకు మొదటిసారి జాండిస్ వచ్చినప్పుడు జనవరిలో పరీక్ష చేసిన రాంబాబు దగ్గరికి సాయంకాలం 6 గంటలకు తీసికొని వెళ్లాడు. ఆయన మూత్రం పట్టి తెమ్మన్నాడు. చీకటి పడుతుంది. నేను మూత్రంపట్టి డాక్టరు దగ్గరు తీసుకెళ్తున్నాను. డాక్టరు దూరం నుండి ఆ మూత్రం రంగు చూసి అక్కడే పెట్టు అని, నా కుమారుని లోపలికి తీసుకెళ్లి వెళ్లి మీ నాన్న రెండు రోజులకంటే ఎక్కువ బ్రతకడు, ఇంక పరీక్షలు అవసరం లేదు అని పంపించాడు. 13 సంవత్సరాలు క్రితం ఆ డాక్టరు మా నాయనను పరీక్షించి గుండె పెద్దదయింది. ఇంక రెండు నెలలకంటే ఎక్కువ బ్రతకడు అని చెప్పాడు. అలానే మా నాయన చనిపోయాడు. ఇప్పుడు నేను రెండు రోజులకంటే ఎక్కువ బ్రతకనని చెప్పాడు.

ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత ఆ సంగతి అందరికి తెలిసి పోయింది. నేను రెండు రోజులే బ్రతుకుతానని. వెంటనే నా కుమారుడు డబ్బు తేవడానికి బెంగుళూరు వెళ్ళాడు. చనిపోయే ముందు నన్ను చూడటానికి దూరప్రాంతాల నుండి బంధు వులు స్నేహి తులు రావటం ప్రారంభించారు. నేను ఏ మాత్రం ఆలోచించటం లేదు. భయపడలేదు, దిగులుపడలేదు.

పౌలు చరిత్ర మొదటిభాగం అపొస్తలుడు వ్రాసినప్పుడు పీఠికలో ఇలా వ్రాశాను – పౌలు చరిత్ర వ్రాయటం పొర పాటున మొదలుపెట్టాను అనిపిస్తుంది. పౌలు చరిత్ర చాలా పెద్దది. ఎంతో మంది మనుష్యులు, ప్రదేశాలు, దేశాలు వ్రాయాలి. అప్పటిదాక దేవుడు నన్ను బ్రతకనియ్యాలి అని వ్రాశాను. ఇప్పుడు మూడవభాగం తిమోతి సగం వ్రాశాను. నేను చచ్చిపోతే ఎవరు వ్రాస్తారు. ఇంతవరకు నేను ఆరు పుస్తకాలు వ్రాశాను. అటువంటి పుస్తకాలు ఏ భాషలో ఎవరూ వ్రాయలేదని గ్యారంటీగా చెప్పగలను. ఇప్పుడు తిమోతి పుస్తకం పూర్తి అయిన తర్వాత చనిపోతే బాగుండు అనుకున్నానే కాని రోగం బాగై బ్రతకాలనుకోలేదు. అయినా నా గొప్పతన మేముంది ప్రభువు నాతో వ్రాయించాడు. నువ్వు పోతే వేరో కరితో వ్రాయిస్తాడు అని అనుకొనినప్పుడు నా మనసు కుదుట పడింది. మరణాన్ని ఆహ్వానించాను.

నా ప్రక్క అంతస్తుల ఇల్లు మా తమ్ముడు జోసఫ్‌ది. ఒక అంతస్తులో ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు ఇద్దరు, పదిమంది, పాతికమందైనా తెల్లవాళ్లు వుంటారు. అప్పుడు ఇద్దరు ఆడవాళ్లు. ఒకామెకు 60 సంవత్సరాలు, ఒకామెకు 40 సం॥లు. ఆమెకు స్వస్థతవరం వుందంట. అందుకని ఇల్లు కదల్లేని రోగులవద్దకు ప్రతిరోజు ఉదయాన్నే ఇద్దరు ముగ్గురు పాస్టర్లు, సామ్రాట్ (మా తమ్ముని పెద్దకొడుకు) ఆమెతో వెళ్లి ప్రార్థన చేసి మధ్యాహ్నానికి ఇంటికి రావడం ప్రతిరోజు నేనున్న ఇంట్లో నుండి (మిద్దెపైన) చూస్తున్నాను. కాని ఆమెను పిలిచి ప్రార్థన చెయ్యమని అడుగలేదు. పైగా యేసుప్రభువుకు రికమండేషనా? అనుకునే వాడిని. ఆయన చిత్తమైతే బ్రతుకు తాను లేకుంటే లేదు అనుకునే వాడిని. ఆ ఉదయం ప్రక్కింట్లో వున్న అమెరికా ఆమె జానెట్ 'నేను వచ్చి ప్రార్థన చేసేదా?' అని కబురు చేసింది. సంతోషంగా రండి అని కబురు చేశాను కాని ఆమె రాలేదు. సాయంకాలం కూడా రాలేదు. మరునాడు సాయంకాలం మిద్దెమీద పిట్ట గోడకి మంచం ఆనిచ్చి కూర్చుని క్రిందకు చూస్తున్నాను. ఎదురుగా మా చర్చికి మా ఇంటికి మధ్య రోడ్డు వుంది. చర్చి తలుపులు మూసి వున్నాయి. చీకటి పడుతుంది. పిట్టగోడమీద తొట్లలో పూలచెట్లు వున్నాయి. నేను చర్చీని చూస్తున్నాను. నాకు పెద్ద కడుపు, చెప్పలేనంత పెద్ద లివర్. అంతలో భళ్ళున చర్చీ తలుపులు తెరచుకొని జానెట్ బయటికి వచ్చింది. ఆమె వెంట నలుగురు ఆడవాళ్ళు వున్నారు. ఆమె వాళ్లతో ఏదో మాట్లాడుతున్నది. నిన్న ఈమె వస్తానని చెప్పింది ఎందుకు రాలేదో అనుకున్నాను. ఇంతలో ఒక చిన్న పిల్లవాడు వచ్చి – 'తెల్ల దొరసాని నీకు ప్రార్థన చెయ్యటానికి వస్తుంది' అన్నాడు. 'సరే రమ్మను' అని చెప్పి ప్రక్కనే నిలబడి వున్న నా భార్యతో 'జానెట్ వస్తానంది, నువ్వు క్రిందికి వెళ్ళి, ఆమెను పైకి తీసుకునిరా' అన్నాను. నేను చర్చీ వరండాలో నిలబడి వున్న జానెట్‌ని ఆ పల్లెటూరు ఆడవాళ్లని చూస్తూ ఉన్నాను.

అంతే – నేను లేచి ఒక ఇంట్లోకి ప్రవేశించాను. లోపల పెద్ద హాలు. మధ్య తరగతి కుటుంబీకుల ఇల్లు. బీదవారు కాదు గొప్పవారు కాదు. కుడిప్రక్కకు చూశాను. అక్కడ యేసు ప్రభువు వున్నాడు. (యేసుప్రభువు ఫోటో ఏదీ నేను మా యింట్లో కాని ఆఫీసులో కాని ఉంచను. 1960లో ఒంగోలుకు 'ది టెన్ కమాండ్‌మెంట్' సినిమా వచ్చింది. నేను ఆ హాలు వారి దగ్గరకు వెళ్ళి ఊరువాడలా ఆ సినిమాని గురించి అడ్వర్ట్‌టైజ్ చేస్తానంటే ఒక కారు, మైకు ఇచ్చి పంపించారు. 15 రోజులు పల్లెపల్లెలా ఉచితంగా ఆ సినిమా గురించి చెప్పాను. ప్రతిరాత్రి రెండు ఆటలు ఆ సినిమా చూశాను. అందువలన మోషే అనగానే ఆ సినిమాలో మోషే గుర్తుకు వస్తాడు. యేసుప్రభువు 30 సంవత్సరాల లేత వయస్సుడైతే 40 ఏండ్లవానిగా ఫోటోలు చూపిస్తారు. యేసుప్రభువును ఈ లోకంలో ఎవరు అనుకరించ గలరు? ఆ దీనత్వం, ప్రేమ, జాలి కళ్ళలో ఏ మానవుడు చూపగలడు? అనుకొనే వాడిని).

నేను ఇంటి లోపలికి వచ్చి కుడిప్రక్కకు చూసినప్పుడు యేసుప్రభువు యూదులు భోజనము చేసే పద్ధతిలో కూర్చుని వున్నాడు. ఎడమ చేతిమీద ఆనుకుని ఎడమవైపుకి పండు కున్నట్లుగా గోడకు కాళ్లు చాపి కుడిచేత్తో రొట్టె తింటున్నాడు. రొమ్మున ఆనుకొనిన శిష్యుడు, అనగా యేసుప్రభువు భోజనము నకు ఫైవిధంగా కూర్చున్నప్పుడు యేసుప్రభువుతో మాట్లాడా లంటే యేసుప్రభువు రొమ్ముకు తన వీపు తగిలేటట్లుగా తిర గాలి. పరిసయ్యుని ఇంట్లో ప్రభువు ఈ విధంగానే భోజనము నకు కూర్చునప్పుడు పాపాత్మురాలైన స్త్రీ ఈ విధంగా భోజన మునకు కూర్చుని వున్న యేసు పాదమును కన్నీటితో కడిగింది.

యేసుప్రభువు ఆ విధంగా రొట్టెతింటూ, నేను లోపలికి వచ్చినప్పుడు తలెత్తి నన్ను చూశాడు. 'వచ్చావా?' అన్నట్లుగా చూచి ఆ హాలు మధ్యలో చాప మీద కూర్చుని వున్న ఒక వ్యక్తితో ఏదో సీరియస్‌గా మాట్లాడుతున్నాడు. నేను నా తల త్రిప్పి ఆ వ్యక్తిని చూడలేదు. యేసుప్రభువు మీద నుండి నా కళ్లు త్రిప్పలేదు. కొంచెంసేపు నిలుచున్నాను. కడుపు ఎత్తుగా, కాళ్ళుచేతులు సన్నగా, కడుపు బరువుగా నెప్పిపుట్టింది. అక్కడే చూస్తూ కూర్చున్నాను. అప్పుడు ప్రభువు తలత్రిప్పి నన్ను చూసి మరలా ఆ హాలులో వున్న వ్యక్తితో ఏదో భాషలో మాట్లాడు తున్నాడు. నాకు ఆ భాష అర్ధంకాలేదు.

అంతలో నేను లోనికి వచ్చిన దారినే ఒక స్త్రీ నాకు, ప్రభువుకు మధ్యగా వచ్చి మరొక రొట్టె ఆయన ప్లేటులో పెట్టి వెళ్లింది. ఆమె కాళ్లు మాత్రం చూశాను. ఆమె ముఖం చూడలేదు. కాని వెంటనే ఆమె పేతురు అత్త అని, ప్రభువుకు పరిచర్య చేస్తుందని, ప్రభువు మాట్లాడుతుంది పేతురుతో అని, ఇది పేతురుగారి ఇల్లు అని గ్రహించాను.

తర్వాత ప్రభువు పరుపు మీద నా ఎదురుగా ఐదు అడుగుల దూరంలో కూర్చుని నన్ను చూస్తున్నాడు. నేను కూడ ఆయన ముఖాన్ని, ఆయన వెంట్రుకలను (మెడ మీద వరకే వున్నాయి), చిన్న గడ్డం, బలమైన శరీరం, గుండ్రని లేత ముఖం 30 సంవత్సరాల యౌవనస్తుడు. తెల్లని అంగీ కొంచెం ఆకుపచ్చ రంగు. చాలాసేపు ఆయన కళ్ళలోకి చూస్తున్నాను. ఆయన కూడ నన్ను కన్ను ఆర్పకుండా చూస్తున్నాడు. దాదాపు పది నిమిషాలైనా ఏమీ మాట్లాడకుండా ఒకరినొకరం చూసుకుంటున్నాము. ప్రభువు నా గురించి ఏమి ఆలోచిస్తున్నాడో కాని, నేను మాత్రం ఆయన రూపురేఖలు చూస్తూ ఈయనది జపాన్ ముఖమా, చైనా ముఖమా? ఏదీ కాదు మన ముఖమే. ఆసియా వాసుల ముఖమే అని అలా ఆలోచిస్తున్నాను.

తర్వాత ఆయన లేచి నేను వచ్చిన వాకిట్లో గుండా వెళ్తున్నాడు. నేను లేచి ఆయనను అనుసరించాను. నా వెనుక పేతురుగారు వస్తున్నాడు. కాని నేను యేసు మీద నుండి నా కళ్లు త్రిప్పలేదు. సాయంకాలం సూర్యుడు ఆయన వీపు మీద పడుతున్నాడు. ఇంట్లో లేతపచ్చరంగులో వున్న అంగీ ఇప్పుడు సూర్యకిరణాల వల్ల ముదురు ఆకుపచ్చరంగుకు వచ్చింది. ఇంటి ప్రక్కగా ముగ్గురం నడుస్తున్నాము. ఇంటి ముందు భాగమున పెద్ద వీధి. పట్టణమంతయు ఆ యింటి వాకిట కూడియున్నది. ఆయనను చూడగానే అంతా లేచి నిల్చున్నారు. కాని ఎవరూ గోల చెయ్యటం లేదు. ఇంటి చుట్టూ చెక్క ఫెన్సింగ్ వుంది. ఇంటిముందు గేటు ఎదురుగా ప్రభువు నిలుచున్నాడు. నేను ఆయన ఎడమ ప్రక్కన నిలుచున్నాను. నా ఎడమప్రక్కన పేతురుగారు నిలుచున్నాడు. ఆయినా నేను పేతురుగారి ముఖం చూడలేదు. ప్రభువు ముఖం నుండి నా కన్నులు త్రిప్పలేదు. ఆయన తల త్రిప్పి నన్ను చూశాడు. నేను వెళ్ళి మా ఎదురుగా వున్న పెద్ద గేటు పైన వేయబడిన గడియ తీసి ప్రభువు వైపు చూస్తూ వచ్చి మామూలుగా ఇందాక నిలబడివున్న చోటనే నిలుచున్నాను. గేటులో నుండి లోనికి వచ్చిన ఒక యౌవనస్తుడు ప్రభువు ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. ఆయన తన రెండు చేతులు ఆ యౌవనస్తుని కణతల మీద పెట్టి, తల పైకెత్తి చూస్తున్నాడు. ఎడమ ప్రక్కన నిలుచున్న నేను ఆయన ముఖం చూస్తూ – నాలాగా యేసుప్రభువును ఇలా దగ్గరగా నిలిచి చూసే భాగ్యం ఈ లోకంలో ఎవరికీ కలుగులేదు అనుకుంటున్నాను. ఆ రోగియైన యౌవనస్తుని లోపలి రోగమంతా ప్రభువు తన శరీరంలోనికి తీసుకుంటు న్నాడు. ఆ యౌవనస్తుని ముఖం ఇప్పుడు తేటగా మారింది. ప్రభువు తన చేతులు అతని మీద నుండి తీస్తూ నావైపు చూశాడు. అతను స్వస్థత పొందినవాడై ప్రభువు కుడివైపుగా లోపలకి వెళ్ళాడు.

ఇంతలో చాలమంది మనుష్యులు పెద్దపెద్దగా మాట్లాడు కుంటూ ధనధనమని మెట్లు ఎక్కుతున్న శబ్దం వినిపించి నా తలతిప్పి ఎడమవైపుకు చూశాను. నేను కూర్చున్న మంచము వెనుక క్రింద నుండి పైకి మెట్ల మీదుగా జానెట్ పైకి వచ్చింది. ఆమె వెనుక సూసన్, సాం్రమాట్, మరి ఆరుగురు పాస్టర్లు పైకి వచ్చారు. వారిని ముందుకు రానీయకుండా జానెట్ వారికి అడ్డంగా నిలబడి నావైపు వింతగా చూస్తుంది. ఆమె నన్ను అంతకు ముందు చూచి వుండలేదు. ఆమె అలా ఎందుకు చూస్తుంది? అక్కడే ఎందుకు నిలబడిపోయింది అనుకుంటూ నా రెండు పాదాలు, కాళ్ళు, నా చేతులతో ఎత్తి ఇవతల పెట్టి లేచి నిలబడి ఆమె వైపుగా నడవటం ప్రారంభించాను. ఆమె వెంటనే కదిలి, నా వైపు వస్తూవుంది. కాని ఆమె మెడవంచి, కళ్ళు పైకెత్తి నన్ను పరీక్షగా చూస్తూ నా దగ్గరకు వస్తూవుంది. ఈమె అలా ఎందుకు చూస్తూ వస్తుంది? అనుకుంటూ నేను కదిలాను. మేము ఒకరికొకరం దగ్గరగా వచ్చినప్పుడు ఆమె నా కళ్ళలోకి కళ్ళు పెట్టి చూస్తూ –

'ఇప్పటిదాక నువ్వు ప్రభువు ఎదురుగా నిలబడి ఆయన కళ్ళలోకి చూస్తున్నావు కదూ!' అంది. ఔను కదా నేను ప్రభువు ముఖం చూస్తూ వున్నాను కదా అనుకున్నాను. **"నువ్వు ప్రభువును చూస్తున్నావు. నేను కూడా మీ యిద్దరిని చూశాను, కానీ నేను ప్రభువు వీపు మాత్రం చూస్తున్నాను. నువ్వు ఆయన ముఖం చూస్తున్నావు. ఈలోకంలోని మరెవరూ ప్రభువు ముఖం చూడలేదు. నువ్వైతే నీ యీ కళ్ళతో ఆయనను చూస్తున్నావు. నేను వెనుక భాగం చూశాను ఆయన ముఖం చూడలేదు. నువ్వు ధన్యుడవు"** అన్నది.

నేను లోపలికి నడిచి సోఫాలో కూర్చుని నా ఎదురుగా వున్న కుర్చీలు చూపించి వారిని కూర్చోమన్నాను. ఆమె వెంటనే –నేను కూర్చోను నువ్వు ప్రభువును చూశావుగా అన్నది. అందరూ నిలబడే వున్నారు. ప్రార్ధన చెయ్యమని అడిగాను ఆమెని. నేను ప్రార్ధన చెయ్యను, నువ్వు ప్రభువును చూశావుగా అన్నది. ఆమె ఎందుకు ప్రార్ధన చెయ్యనినింది అని అనుకుంటూ

వుంటే, ఆమె దగ్గరగా వచ్చి 'నీ కాళ్ళు కడుగుతాను' అంది. నేను ఆశ్చర్యపోయి సామ్రాట్‌ని 'ఈమె రోగికి ప్రార్థన చేసేముందు వాళ్ళ కాళ్లు కడుగుతుందా?' అని అడిగాను. 'లేదు పెదనాన్న, ఈమెతో గత పదిరోజులుగా తిరుగుతున్నాము, ఆమె ఎవరి కాళ్ళూ కడగలేదు' అన్నాడు. మేము తెలుగులో మాట్లాడుకుంటుంటే నాకు ఇంగ్లీషు రాదను కొని ఆమె సామ్రాట్ వైపు తిరిగి 'నేను మీ పెద్దనాయన కాళ్ళు కడుగుతానని ఆయనకి చెప్పండి' అన్నది.

'ఆయనకు ఇంగ్లీషు వచ్చు' అన్నాడు సామ్రాట్. నా చిన్న కూతురు జయశీలిని పెద్ద బేసిన్, ఓ జగ్గుతో నీళ్ళు తెచ్చి నా పాదాల మీద నీళ్ళు పోస్తుంటే జానెట్ నాకు ఎదురుగా నేలమీదకు వంగి నా రెండు మోకాలు నుండి పాదాల వరకు కడిగి లేచి నా ప్రక్కగా వచ్చి తన కుడి చేయి నా కుడి భుజం మీద వేసి నిలబడింది. మీరు ఏ దేశం నుండి వచ్చారు, ఎంతకాలం వుంటారు, మీ వయస్సెంత మొదలైన ప్రశ్నలు అడుగుతుంటే ఆమె జవాబు చెప్పి 'ఇక వెళ్తాము' అన్నది. 'ప్రార్థన చేసి వెళ్లండి' అన్నాను. 'లేదు, నువ్వు నీ కళ్ళతో ప్రభువును చూశావు' అని ప్రక్కకి వెళ్ళి నా కుమార్తె ఆమె చేతుల మీద నీళ్లు పోస్తుండగా సబ్బుతో చేతులు కడుక్కుని వెళ్ళిపోయింది.

పెద్ద కడుపు, సన్నని కాళ్ళు చేతులతో నాకు ఏమి స్వస్థత కలుగలేదు. కదిలితే కడుపులో కత్తులు గుచ్చుకున్న నొప్పి. నా చిన్న కుమారుడు నతనయేలు బెంగుళూరు నుండి వచ్చాడు. నా తమ్ముడు కొంతడబ్బు యిచ్చాడు. మరుసటిరోజు హైదరాబాద్ వెళ్ళి పరీక్ష చేయించుకొని వెంటనే ఒంగోలు రావాలి అన్నాడు నా కుమారుడు. ఉదయాన్నే నా స్నేహితుడు డా॥ కృపారావుని చూసి సాయంకాలం హైదరాబాదు వెళ్దాము అన్నాను. ఉదయం 8 గంటలకు డా॥ కృపారావుగారి హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళాము. అక్కడి నర్సులు ఇద్దరు నా దగ్గరకి వచ్చి 'ఇంత కడుపు అయ్యేదాకా వుండి, ఇప్పుడు చావటానికి ఆస్పత్రికి వచ్చావా' అని కోపంగా అన్నారు. 'అదికాదు కృపారావు నా స్నేహితుడు. ఆయనను చూడటానికి వచ్చాను' అన్నాను. అందుకు వారు 'ఆయన ఆ చివరి గదిలో వుంటారు, ఆయన చాలాకాలంగా పేషంట్సుని చూడటంలేదు, ఆయన కుమారుడు కేశవబాబు చూస్తున్నారు' అని చెప్పారు. అయితే యింటికి వెళ్దాము అన్నాను నా కుమారునితో. వచ్చాము కదా చూపించుకొని వెళ్దాము అన్నాడు నా కుమారుడు. నేనింత వరకు కేశవబాబును చూడలేదు. ఆయన గదిలోకి వెళ్ళి 'నేను మీ తండ్రిగారి స్నేహితుడను, ట్రీట్‌మెంట్‌కోసం రాలేదు, నా పరిస్థితి ఎలా వుందో తెలుసుకుందామని వచ్చాను' అని చెప్పాను.

అందుకు ఆయన 'మీరు లోపలికి వచ్చేటప్పుడే చూశాను, మీరు రెండురోజుల కంటే ఎక్కువకాలం బ్రతకరు' అని 'అయినా మీరు హైదరాబాద్ వెళ్ళాలనుకుంటే డా॥ నాగేశ్వరరావుగారి వద్దకు వెళ్ళి ప్రయత్నించి చూడండి. పంజాగుట్టలో మెడినోవా వ్యాధి నిర్ధారణ కేంద్రం అది అన్నాడు. 'సరే, రిఫర్ చేయండి, మేము హైదరాబాద్ వెళ్ళా లనుకుంటున్నాము' అని చెప్పాను. 'ముందు మీ రైల్వే రిజర్వేషన్ టిక్కెట్టు నాకు చూపండి అప్పుడు వ్రాసి ఇస్తాను' అన్నాడు. రైల్వేస్టేషన్ ప్రక్కనే వుండటం వలన నా కుమారుడు అరగంటలో రిజర్వేషన్ చేయించుకొని వచ్చాడు. డాక్టర్ కేశవబాబు దగ్గర లెటర్ తీసుకొని ఆ రాత్రే హైదరాబాదు బయలుదేరాము.

నేను హైదరాబాద్ రావటం అక్కడే వున్న నా వాళ్ళెవరికీ సంతోషం కలిగించలేదు. అయినా నా దగ్గర వున్న డబ్బుతోనే పరీక్షలు చేయించుకొని ఎవరినీ నేను ఎప్పుడూ డబ్బులు అడగనని తెలుసున్నారు. పంజాగుట్టలోని మెడినోవాకు ఉదయం 10-30 గంటలకు వెళ్ళాము. 950 రూపాయలు కట్టించు కొని గదిలోకి తీసుకెళ్ళి నోట్లో ఒక ఇనుపగొట్టం పెట్టి వెలుగుతున్న రెండు చిన్నబల్బులు నా కడుపులోకి దించి కంప్యూటర్‌తో ఫోటో తీశారు. తర్వాత సాయంకాలం మూడు గంటల వరకు ఎన్నెన్నో పరీక్షల కొరకు అనేకచోట్లకు తీసుకొని వెళ్ళారు.

చివరలో ఎక్కడో ఒక మూల గదిలో కూర్చున్న డా॥ నాగేశ్వరరెడ్డిగారి (ఈమధ్యకాలంలో ఈటీవిలో శనివారం మార్గదర్శిలో ఆయనను గురించి చూపించారు) వద్దకు తీసికొని వెళ్ళారు. ఆయన చేతిలో నా పరీక్షల కాగితాల కట్ట వుంది. ఆయన వాటిని చూస్తూ, నేను లోపలికి రాగానే **'ఇవన్నీ మీ పరీక్షల కాగితాలు, ఇవికాక మీరు 15 రోజుల క్రితం ఒంగోలులో స్కానింగ్ చేయించిన కాగితాలు వున్నాయి. ఒంగోలులో చేయించిన స్కానింగ్‌లో మీకు 80 శాతం జబ్బు వున్నది. అంత జబ్బుతో ఎవరూ బ్రతకరు. కాని మీరు బ్రతికే వున్నారు. మా స్కానింగ్ మిషన్లు అన్నీ విదేశాల నుండి వచ్చినవి. చాలా మంచి మిషన్లు. కాని వాటిలో తీసిన రిపోర్టులో మీ శరీరంలో ఏ జబ్బు కనిపించటం లేదు. చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. అందుకే మిమ్మల్ని నాలుగు గంటల పాటు రకరకాల పరీక్షలు చేశాము. మీ తల వెంట్రుకల నుండి పాదాల వరకు రకరకాల పరీక్షలు చేసినా మీ శరీరంలో ఈ జబ్బేకాదు, ఏ రకమైన జబ్బూ లేదు. మీ కడుపు నిండా నీరు వుంది. అది ఇప్పుడు తీస్తే మళ్ళీ వస్తుంది. రెండు రకాల మాత్రలు వ్రాశాను, 21 రోజులపాటు వాడితే కడుపు మామూలు స్థితికి వస్తుంది'** అన్నాడు.

'21 రోజుల తర్వాత మరలా ఇక్కడికి రావాలా?' అని అడిగాను. 'నీకు అసలు ఏ జబ్బు లేనప్పుడు మరలా ఎందుకు రావడం. నీకు ఇష్టమైతే రా, అంతేకాని నువ్వు మరలా ఇక్కడికి రావలసిన అవసరం లేదు' అన్నాడు. 'పథ్యం ఏమిటి?' అని అడిగాను. 'నీ ఒంట్లో నెత్తురు లేదు. అందుకని నీకు ఏది ఇష్టమైతే అది తిను కాని ఉప్పు తక్కువగా తీసుకో' అన్నాడు.

హైదరాబాద్ స్టేషన్‌కి వచ్చి చెన్నై ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ఎక్కి సీటు మీద పండుకున్నాను. బండి చాలా రద్దీగా వుంది. నా కడుపు చూసిన వాళ్ళంతా భయపడి నన్ను లేవమని అనలేదు. ఒంగోలు వచ్చిన తర్వాత డాక్టరుగారు చెప్పినట్లుగానే అన్నీ రకాలైన భోజనాలు, మాంసం, చేపలు ఎక్కువగా తినటం ప్రారంభిం చాను. డాక్టరుగారు చెప్పినట్లుగానే నా కడుపు సాఫీగా అయ్యింది. రెండు నెలల తర్వాత ఒకరోజు ఉదయం 9 గంటలకు చర్చీ ముందు కుర్చీలో కూర్చున్నాను. స్కూలు పిల్లలకు బరువు చూసే మిషన్ ఎవరో తీసుకుని వెళ్తుంటే, నేను నా బరువు చూసు కున్నాను. 66 కేజీలు బరువు వున్నాను నేను. నేను పుట్టిన తర్వాత ఎప్పుడూ 60 కేజీలు కూడా లేను. మరలా మూడు నెలలకు తెనాలి స్టేషన్‌లో బరువు చూసుకుంటే 71 కేజీలు వున్నాను. నాకనుమానం వేసి ప్రక్కన కూల్‌డ్రింక్ షాపు అతన్ని మిషన్ బాగానే పనిచేస్తుందా అని అడిగాను. బాగానే వుంది అన్నాడు.

ఒక నెల తర్వాత చర్చీలో బుధవారం సాయంకాలం వాక్యం చెప్తూ ఎడమ చేయి మణికట్టు దగ్గర గీరితే రక్తం వచ్చింది. మరుసటి రోజు గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి చెప్పాను. మీకు ఏ జబ్బూ లేదు, శరీరంలో రక్తం ఎక్కువ అయింది అన్నాడు డాక్టరు. ఏం చెయ్యమంటారు అని అడిగాను. రక్తదానం చెయ్యమని సలహా ఇచ్చాడు డాక్టరు. నా రక్తం పనికివస్తుందా? నాకు ఐదు నెలల క్రితం పసికర్లు అయ్యాయి అన్నాను. ఆయన నాకు రక్త పరీక్ష చేసి, మీకు అసలు ఎప్పుడూ పసికర్లు రాలేదు, నీకు బి.పి.కానీ, షుగరు కానీ లేవు అన్నాడు. వెంటనే నేను ఒక బాటిల్ రక్తం దానం చేశాను. 6 నెలల తర్వాత మరలా రక్తదానం చేశాను.

తర్వాత సగం వ్రాసిన 'తిమోతి' పుస్తకం పూర్తి చేశాను. ఆ తర్వాత మొత్తం 14 నవలలు వ్రాశాను. అప్పటి నుండి ఇప్పటి వరకు తలనెప్పి కూడా ఎరుగను. నెలలో పదిహేను రోజులు ప్రయాణాలు చేస్తూనే వున్నాను. ఎప్పుడూ అలసి పోలేదు. ప్రభువు నాకు అప్పగించిన **'హన్నాకృప'** పత్రికను నడిపిస్తున్నాను.

ఒక్క సామ్యేలు రాజేంద్ర చనిపోతే దేవునికేమీ కొదువ కాదు. వందమందిని ఒక్కక్షణంలో ఆయన లేపగలడు. కాని నశించిపోతున్న ఒక పాపినైన నా కొరకు ఆయన ప్రణాళికతో అమెరికా నుండి వచ్చిన జానెట్ అనే ఆమెను సాక్షిగా పెట్టి, 2000 సంవత్సరాల క్రితం (మార్కు సువార్త 1వ అధ్యాయం 29వ వచనము ప్రకారం) జరిగిన సంఘటనలోనికి నన్ను తీసుకొని వెళ్ళాల్సిన అవసరం దేవదేవునికి ఏమీ లేదు?

దేవుని ప్రేమ అనేది మానవ మాత్రులకు వివరించ అసాధ్యము. ఎవరికి వారు అనుభవములో మాత్రమే తెలిసి కొనగలిగినది.